

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

“Ότε ὁ δούξ Ζουανβίλ ἐπέστρεψεν ἐκ τινος περίπλου ἀπὸ τὰς Ἀφρικανικὰς ἀκτᾶς, ἡ ἀδελφή του, ἡ πριγκηπέσα Κλημεντίνη, ἐπέπληξεν αὐτὸν ὅτι δὲν ἔφερε ἱματισμὸν τινα γυναικειῶν ἐκ τῶν χωρῶν τὰς ὁποίας ἐπεσκέφθη.

— Ἐπεθύμουν, τῷ εἶπε, νὰ φορέσω τοιοῦτον ἱματισμὸν.

— Οὐδὲν εὐκολώτερον τούτου, ἀδελφή μου, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ, αἱ δὲ ἐπιπλήξεις σου εἶνε ἄδικοι, διότι ἡγόρασα πλήρη ἱματισμὸν ἀγρίας τινὸς βασιλίσσης, ἣτις εἶχε περίπου τὸ ἀνάστημά σου.

— Ἄς τὸν ἴδωμεν.

— Αὐριον θὰ σοὶ τὸν φέρω.

Τὴν ἐπαύριον ἦλθεν ὁ πρίγκηψ καὶ λέγει τῇ ἀδελφῇ του :

— Δὲν ἐλησμόνησα τὴν ὑπόσχασίν μου· ἰδοὺ ἦλθον.

— Καὶ ὁ ἱματισμὸς ;

“Ὁ δούξ τοῦ Ζουανβίλ, χωρὶς ν’ ἀποκριθῆ, λαμβάνει ἐκ τοῦ θυλακίου του περιδέριον λίαν παράδοξον ἐκ κόκκων ἐρυθρῶν καὶ κυανῶν ὑαλίων.

Ἡ πριγκηπέσα Κλημεντίνη τὸ παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς, τὸ εὐρίσκει ὠραῖον, ἂν καὶ ἀπλοῦν, εἶτα τὸ θέτει ἐπὶ τινος ἐπίπλου καὶ περιμένει.

Ἄλλ’ ὁ πρίγκηψ ἀσχολεῖται παρατηρῶν μίαν εἰκόνα.

— Ἀλλὰ, Ζουανβίλ, τῷ λέγει, τί σκέπτεσαι;

— Διατί ἡ ἐρώτησις αὐτῆ, ἀδελφῇ μου ;

— Διότι ὡς βλέπεις περιμένω.

— Τί περιμένεις ;

— Τὸν ἱματισμὸν.

— Ἀλλὰ δὲν σοὶ τὸν ἔδωκα. . .

— Ἐν περιδέριον.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, περιμένω τὰ λοιπά.

— Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλο τι.

— Πῶς ;

— Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι εἶνε πλήρης ὁ ἱματισμὸς καὶ ὅτι ἡ βασιλίσσα, περὶ ἧς σοὶ ὠμίλησα, δὲν ἔφερε τίποτε ἄλλο.

ΠΡΟΡΑΤΙΚὸΝ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

“Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, ὁ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος, σπουδάζων ἐν Παταύῳ εἶχε συμφοιτητὰς καὶ φίλους τὸν Κρητὰ Κήρυκον Χαϊρέτην καὶ τὸν Κωνσταντῖνον Βαρδαλάχον, τὸν ἐπιτυχῶς ἐν Χίῳ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως σχολαρχήσαντα. Οἱ τρεῖς οὗτοι Ἕλληνες σπουδασταὶ κοινοβιοῦντες καὶ μηδὲ ποτε ὁ εἷς τοῦ ἄλλου ἀποχωριζόμενοι ἦσαν πασίγνωστοι ἐν Παταύῳ ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον : « I tre Greci. » Συνέβη δὲ αὐτοῖς τὸ ἐξῆς ἀξίωσημείωτον, ὅπερ δὲν ἠθέλωμεν πιστεύσει, ἐὰν μὴ αὐτὸς ὁ Χαϊρέτης ἐσημείωσεν τὸ συμ-

βάν, καὶ ἔταροι ἀκούσαντες ἀπὸ στόματος τοῦ Καποδίστριου ἐβεβχίου. Κατὰ τὰς ἐνιαυσίους τῶν μαθημάτων διακοπὰς οἱ τρεῖς κοινοβιάται μετέβησαν εἰς Βενετίαν καὶ κατέλυσαν παρὰ τῷ ἐκεῖ ὁμογενεῖ ἐμπόρῳ Ἀλεξίῳ Νικολαΐδῃ τῷ Θεσσαλῷ, μεθ’ οὗ περιῆλθον τὰ ἐν τῇ πόλει ἀξιοθέατα, ἐν οἷς καὶ τὸ φρενοκομεῖον San Servolo. Ἐνῶ δὲ πρὸς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος διηυθύνοντο ἐξερχόμενοι, ἤκουσαν φωνὴν ἐξ ἑνὸς τῶν κελλίων κράζουσαν : Ο voi giovine Greco ! καὶ στραφέντες εἶδον ἕνα τῶν δυστυχῶν φρενοβλαβῶν ἐπαναλαμβάνοντα γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ : Ο voi giovine Greco ! Ἐπειδὴ δὲ μόνος μεταξὺ τῶν τεσσάρων ὁ Νικολαΐδης ἐφόρει ἀνατολικὸν ἱματισμὸν οἱ τρεῖς τὸν παρεκίνουν νὰ πλησιάσῃ. Ἄλλ’ ὁ παράφρων ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἀπὸ τοῦ καγγελλικοῦ παραθύρου τοῦ κελλίου του καὶ δεικνύων τὸν Χαϊρέτην ἐπανέλαθε κράζων : A voi dico giovine Greco. Πλησιάζαντος δὲ αὐτοῦ ὁ παράφρων τῷ εἶπε μεγαλοφώνως : Ricordatevi, o giovine Greco, che un giorno voi servirete un Signore del Mondo ! (Σοὶ προλέγω, ὦ νέε Ἕλλην, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ὑπηρετήσης ἕνα μέγαν αὐθέντην τοῦ κόσμου !) Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν ἀνέκραξεν : Voi ricordatevi che un giorno governarete la più illustre nazione del mondo ! (Σοὶ προλέγω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ κυβερνήσης τὸ ἐνδοξότερον ἔθνος τοῦ κόσμου !) Καὶ ἐπὶ τέλους πρὸς τὸν Βαρδαλάχον στραφεὶς ὁ παράφρων εἶπεν : E voi percorrete più paesi, instruindo la gioventù, ed in fine una vasta tomba vi coprirà ! (Καὶ σὺ θὰ διατρέξης πολλοὺς τόπους διδάσκων τὴν νεολαίαν, καὶ ἐπὶ τέλους εὐρὺς τάφος θὰ σὲ δεχθῇ !)

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν οἱ προφητικοὶ λόγοι τοῦ παράφρονος ἐπηλήθευσαν καὶ διὰ τοὺς τρεῖς, διότι ὁ μὲν Καποδίστριας, ὡς γνωστὸν, ἐξελέγη ὄντως κυβερνήτης τοῦ ἐνδοξοτέρου ἔθνους τοῦ κόσμου, τῶν Ἑλλήνων, ὁ δὲ Χαϊρέτης περάνας τὰς σπουδὰς του μετέβη εἰς Ἰταλίαν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου προσελήφθη ὡς ἰδιαιτέρος ἱατρὸς τοῦ Σουλτάνου Μαχμούδη, ὑπηρετήσας οὕτω τὸν μέγαν αὐθέντην, ὁ δὲ Βαρδαλάχος τέλος μεταβαίνων ἐκ Σύρου εἰς Αἴγινα, ὅπως ἐπισκεφθῆ τὴν ἐλευθερωθεῖσαν πατρίδα του, ναυαγήσαντος τοῦ πλοίου, ἐπνίγη μὴ γνωρίζων νὰ κολυμβᾷ.

K. ΣΙΩΣ.

“Ὁ Πουκεβίλλ διηγεῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ἀναγκασθεὶς ποτε νὰ πορευθῆ νύκτωρ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ, ἐν Ἰωαννίνοις, καὶ διερχόμενος τὰ ζοφώδη τοῦ γυναικωνίου προπύλαια, ἔπεσεν ἐπὶ σωροῦ ἀνθρωπίνων κεφαλῶν καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὰ ἱμάτια ἐμόλυνεν ἐκ τοῦ αἵματος. Ἠγέρθη ἔντρομος καὶ ἀπὸ τῆς πτώσεως ταύτης μέχρι τελευτῆς τοῦ βίου ἔπασχε νευρικόν